

mocenské pojišťovny nejsou povinny přiznati převzatým zaměstnancům služební postavení, které měli ve zrušené nemocenské pojišťovně. Jest tudíž přejímající nemocenské pojišťovně ponecháno na vůli, jaké služební postavení chce převzatému zaměstnanci přiznati, a jest otázkou, mohlo-li by z této příčiny dojít ke sporu, v němž by podle poslední věty uvedeného odstavce měla rozhodnouti Ústřední sociální pojišťovna. Leč touto další otázkou není třeba v souzeném případě se obírat, protože žalobce sám ve sporu prohlašuje, že si nečiní nárok na přiznání stejného služebního postavení, jaké měl u zrušené Moravské nemocenské pokladny, a ve shodě se zákonem připouští, že žalovaná nemocenská pojišťovna není povinna přiznati mu služební postavení, které měl anebo právem míti měl u zrušené nemocenské pokladny. Ze zákona nelze vyvoditi, že spory jiného druhu, než bylo uvedeno, zejména spory o zaplacení služebních požitků, byly ustanovením poslední věty pátého odstavce § 72 přikázány k rozhodování Ústřední sociální pojišťovně. Jde o předpis výjimečný, který jest vykládati přesně, to tím spíše, ano znění zákona není tak jasné, by o jeho významu a dosahu nemohly vzejíti pochybnosti. V pochybnostech, zda přísluší věc na pořad práva, jest se spíše rozhodnouti pro příslušnost řádných soudů, neboť soudní řízení poskytuje poměrně nejbezpečnější záruku pro spolehlivé projednání a správné rozhodnutí sporu. Z toho plyne, že pro spory o zaplacení služebních požitků mezi přejímající okresní nemocenskou pojišťovnou a převzatými zaměstnanci zrušené pojišťovny platí příslušnost řádných soudů podle § 1 j. n., neboť jde o služební poměr soukromoprávní, jakž plyne zejména z ustanovení § 68 zákona o soc. poj. — (Viz »Výklad« od Dra. Gallasa a Dra. Janoštika, 1929, str. 144). — Žalobce se domáhá na žalované straně zaplacení služebních požitků, na nichž prý byl zkrácen jednak zrušenou Moravskou nemocenskou pokladnou, jednak žalovanou samou, a to nepřiznaných mu funkčních přídaveků 606 Kč a 4.530 Kč nedoplatku služného následkem vyloučení z postupu 765 Kč, nedoplatku novoročních remunerací 50 Kč a 388 Kč, příplatku na dovolenou 4.340 Kč a konečně částky 932 Kč 50 h, zadržené za dobu tvrzené suspense, úhrnem 11.611 Kč 50 h. O těchto žalobních nárocích přísluší ve smyslu dosavadních úvah rozhodovati řádným soudům (§ 1 j. n.), a to se zřetelem k hodnotě předmětu sporu přes 5.000 Kč sborovému soudu prvé stolice. Rekursní soud nepochybil, zamítnuv námitky nepřípustnosti pořadu práva a věcné nepřislušnosti soudu, i když nelze s jeho důvody ve všem souhlasiti.

Čís. 10550.

Prodej společné nemovitosti jest nevčasný (§ 830 obč. zák.), dokud trvají objektivní překážky povahy pomíjející. I újmou ostatních spoluvlastníků jest jen újma pomíjející, v dozírné době odstranitelná a rázu objektivního. Prodeji není na závalu, že spoluvlastník pobude bytu a že za bytové tísně nebude s to, by si opatřil nový byt.

(Rozh. ze dne 17. února 1931, Rv II 31/30).

Proti žalobě spoluvlastníka o zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti namítla žalovaná spoluvlastnice najmě., že jest o zrušení žalováno v nevčas a k její škodě, ježto pozbude bytu a za bytové tísně nebude s to, by si opatřila nový byt. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Dovolacímu důvodu podle čís. 4 § 503 c. ř. s., který jediné je uplatňován, nelze přiznati oprávněnost. Podle ustálené judikatury (srov. rozh. čís. 101, 1438, 2960, 3926, 4553, 5764, 7391 a 7654 sb. n. s.) znamená prodej nevčasný podle § 830 obč. zák. prodej, jenž byl žádán, pokud trvají objektivní překážky povahy pomíjející. Nevčasnost prodeje neodůvodňují tudíž překážky rázu subjektivního. Rovněž rozumí se újmou (škodou) ostatních spoluvlastníků jen újma, která jest rázu pomíjejícího, která jest odstranitelná v dohledné době a jest rázu objektivního, nikoliv rázu ryze osobního. Mýlným jest proto právní názor dovolatelky, jež s poukazem na Krainz-Ehrenzweigův system soukromého práva tvrdí, že stačí subjektivní újma postihující žalovanou. Dovolatelka přezírá, uvádějíc tohoto spisovatele neúplně, že dodává, že judikatura stanovisko to z největší části zamítá a že stejného názoru jest i Ehrenzweigem zmíněný Dr. Ernst Svoboda, který ve svém spisku »Fragen aus dem Miteigentumsrecht« na str. 33 blíže dovozuje, že újma může býti jen objektivní. I když jest připustiti, že poměr spoluvlastníků navzájem jest ryze subjektivní, nejsou přece podle uvedeného pro posouzení včasnosti rozdělení spoluvlastnictví rozhodné subjektivní poměry spoluvlastníků a z nich vyvěrající subjektivní škoda žalované, nýbrž jen objektivní poměry, které se dotýkají podstaty věci samé a na ní mají věcný účinek. Proto jest úplně nerozhodno, zda spoluvlastník pozbude dražbou společné nemovitosti výhod poskytovaných mu spoluvlastnictvím nemovitosti, tedy, zda žalovaná pozbude bytu a zda za bytové tísně nebude s to, by si opatřila nový byt. Tato újma stihne spoluvlastníka pravidelně při rozdělení společné nemovitosti a mělo-li by býti přihlédnuto k této újmě, která podle své povahy není přechodná, nýbrž trvalá, poněvadž její konce nebo změny nelze v dohledné době očekávati, bylo by ostatním spoluvlastníkům vůbec znemožněno žádati za rozdělení společné věci. Okolnosti žalobou tvrzené neodůvodňují proto ani zamítnutí žaloby pro tentokráte.

Čís. 10551.

I pro odhady v mimosporném řízení platí §§ 289 a 357 c. ř. s., podle něhož mají účastníci právo býti při podávání posudku a dávatí znalcům otázky k vůli objasnění věci a posouzení správnosti posudku.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Dodatek III k nařízení ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n.).